

Eating on the Go-How many Berachot? /Yehoshua Grunstein

Source

מסכת פסחים דף ק"א-ק"ב עמוד א'

1) יתיב רב אידי בר אבין קמיה דרב חסדא, ויתיב רב חסדא, וקאמר משמיה דרב הונא: הא דאמרת "שינוי מקום צריך לברך" - לא שנו אלא מבית לבית, אבל ממקום למקום-לא.....

רש"י[שם]- מבית לעליה.

הרמ"א- הגה: אם היה דעתו לאכול במקום אחר, לא מיקרי שני מקום, והוא שיהיו שני המקומות בבית א'.

הרמ"א [רע"ג/א' לענין קידוש]- וי"א שאם קידש במקום אחד על דעת לאכול במקום אחר, שפיר דמי, והוא שיהיו שני המקומות בבית אחד, כגון מחדר לחדר או מאיגרא לארעא, (וכן עיקר).

משנה ברורה [שם י"ב]- היינו תחת גג אחד, ואפילו מחדר לחדר או מבית לעליה ואף שאין רואה מקומו [מגן אברהם והגר"ז וחי"א אדם ושאר אחרונים, דלא כאבן העוזר] וה"ה אם רואה מקומו הראשון שאכל שם אפילו דרך חלון ואפילו מקצת מקומו- נמי מועיל אף שלא היה דעתו מתחלה. ודוקא מחדר לחדר באותו בית.

ה ר מ " א
[רע"ג/א' לענין קידוש]- ומבית לסוכה חשוב כמפנה לפנה (מרדכי פ' ע"פ)

שולחן ערוך [או"ח קע"ח/א-ב]-

אבל אם דבר עמו בתוך הבית, אף על פי ששינה מקומו מפנה לפנה, א"צ לברך... והמשנה מקומו מפנה לפנה בבית א', אינו צריך לחזור ולברך.

שולחן ערוך [רע"ג/א] - אין קידוש אלא במקום סעודה, ובבית אחד מפנה לפנה חשוב מקום אחד.

הוספת שמירת שבת כהלכתה בשם הגרש"ז- [נ"ד/ הערה כז] ובתנאי ששני החדרים בבעלות אחת,

(2 ות),

אמר רבי יוחנן: אחד שינוי יין, ואחד שינוי מקום - אין צריך לברך. ... אמר לך רבי יוחנן: הוא הדין דאפי' לו דברים שאין טעונו ברכה לא חריה במ' קומן נמי אין צריכי' לברך.

יתיב רב חסדא וקאמר משמיה דנפשיה: הא דאמרת שינוי מקום צריך לברך- לא אמרן אלא בדברים שאין טעונו ברכה לאחריהן במקומן [רש"י]- כגון מים או פירות, שאין טעונום ברכה חסובה בפני עצמם כגון שבעת המינים, דודאי כיון דעמד והלך למקום אחר= **עמידתו זו= היא גמר סעודתו**, והך סעודה אחריתי היא, ולכך לברך בתחלה. אבל דברים הטעונו ברכה לאחריהן במקום - אין צריך לברך [רש"י]- כלומר ברכה חסובה בפני עצמם כגון שבעת המינים, הואיל ולא צריך לחסובה ועמד לילך למקום אחר לסעוד= **על קביעות הראשון הלך לברך** אחריהם ברכה אחת על שתיהן, ולפניהם נמי אין צריך לחזור ולברך. מאי טעמא? לקיבעא קמא הדר [רש"י]- כלומר: על דעת סעודה הראשונה הוא אוכל עכשיו, לכיים סעודתו. תניא כוותיה דרב חסדא: חברים שהיו מסובין לשתות יין ועקרו רגליהן וחזרו - אין צריכי' לברך.

רבנן- "חברים שהיו מסובין, ועקרו רגליהם לילך לבית הכנסת או לבית המדרש, ... דבדברים הטעונו ברכה לאחריהן במקומן, דכשהו יוצאין אין טעונו ברכה למפרע, וכשהו חוזרין - אין טעונו ברכה לתחלה, אבל דברים שאין טעונו ברכה לאחריהן במקומן - אפילו לרבנן, כשהו יוצאין - טעונו ברכה למפרע, וכשהו חוזרין - טעונו ברכה לתחילה [אפילו רבנן מודו ללכך לברך פעם אחת בתחלה.

"בני חבורה שהיו מסובין לשתות, ועקרו רגליהן לצאת לקראת חתן או לקראת כלה, כשהו יוצאין - אין טעונו ברכה למפרע [רש"י]- לברך ברכה של אחריהן, הואיל ועתידין לחזור. כשהו חוזרין - אין טעונו ברכה לתחלה. במה דברים אמורים? שהניחו שם זקן או חולה. אבל לא הניחו שם לא זקן ולא חולה, כשהו יוצאין - טעונו ברכה למפרע, כשהו חוזרין - טעונו ברכה לתחלה." מדקתני "עקרו רגליהן" - מכלל דבדברים הטעונו ברכה לאחריהן במקומן עסקין [רש"י]- ד"עקירות" משמע משום מהירות חתן וכלה הן נעקרו, אבל אם לא הניחו עדיין היו צריכי' לעמוד ולברך ברכה של אחריהם. וטעמא - דהניחו שם זקן או חולה, הוא דכשהו יוצאין אין טעונו ברכה למפרע, וכשהו חוזרין אין טעונו ברכה לתחלה. אבל לא הניחו שם זקן או חולה - כשהו יוצאין טעונו ברכה למפרע, וכשהו חוזרין - טעונו ברכה לתחלה. אמר רב נחמן בר יצחק: מאן תנא "עקירות"? - רבי יהודה..... אמר רבי יהודה: במה דברים אמורים - בזמן שהניחו שם מקצת חברים, אבל לא הניחו שם מקצת חברים, כשהו יוצאין - טעונו ברכה למפרע, וכשהו חוזרין - טעונו ברכה לתחלה

ורב ששת אמר: אחד זה ואחד זה צריך לברך [רש"י]- צין שטעונו ברכה לא חריהן במקומן צין שאינן צריכי'.

ALWAYS

CERTAIN FOODS + LEFT PEOPLE BEHIND

CERTAIN FOODS ONLY

NEVER